

ช่วง
ฤดู

神醫姑娘
上京去

หมอหญิง
เปลี่ยนวิญญาน

2

เขียน Zi Ting

แปล เจ็อกน้อยแห่งเกาะฮัวทงวน

จางจู หมอหญิงเปลี่ยนวิญญาณ เล่ม 2

เขียนโดย Zi Ting

แปลโดย เจ๊กน้อยแห่งเถาฮั่วหยวน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ISBN (e-book) 978-616-312-453-1

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค กันยายน 2564

ราคา 355 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

《神醫姑娘上京去》Vol.02

孜亭 (Zi Ting) 著

Copyright © 2020 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2021 Happy Banana Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วณิดา ศิริจิตจันทร์ / หทัยรัตน์ โพธิ์คุณาศุภมิตร / พรเพชร บุญจันทร์

ศิลปกรรม สรชา ชาติชัยนันท์ / ไอโลร์ตัน สุวรรณเมธิกุล

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ไช้หนู

พิมพ์ที่ บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด โทรศัพท์ : 088-974-2522, 086-330-6425

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ฟลิคส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

GREAT MEDIA AGENCY CO., LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

ด้านศาสนาและคัมภีร์

หลังจากจำงูไปพึ่งพิงบ้านท่านยายที่ไชวเผิง นางได้เปิดโรงหมอร่วมกับญาติผู้พี่เพื่อเก็บเงินเดินทางไปเมืองหลวง ขณะอยู่ที่ไชวเผิงนางบังเอิญเจอเสวียจี หญิงขบถองค์หนึ่งที่หน้าตาเหมือนกับเซียวหลัน น้องสาวของตนในชาติก่อน นางจึงตามหาเสวียจีไปทั่ว ทว่าหลังพบกันอีกครั้ง จำงูจึงรู้ว่าเสวียจีจำเรื่องราวในอดีตไม่ได้เลยแม้แต่น้อย แต่ไม่ว่าอย่างไร จำงูก็เชื่อว่า เสวียจีก็คือหลัน น้องสาวของตนแน่นอน นางจะต้องหาทางไถตัวน้องสาวออกมาให้ได้

ทว่า คุณชายรองจวนหรงฮ้อง ภูหนวนเงิน กลับไถตัวเสวียจีติดหน้านางออกมา ไม่รู้ว่าเขามีจุดประสงค์อะไรกันแน่!

กองบรรณาธิการ

กันยายน 2564

บทที่ 21

พระยาพรหมธำมรงค์ประหารคน

พระยาพรหมธำมรงค์ตื่นจากการนอนกลางวัน กลับพบว่าพระอาทิตย์กำลังจะลับไปทางทิศตะวันตก แสงที่สาดกระทบบนกระดานติดหน้าต่างแทบจะกลายเป็นสีแดงแล้ว

นอนมากเกินไปเสียแล้ว นางรู้สึกสมองไม่ปลอดโปร่ง มีหน้าซำยังรู้สึกเวียนศีรษะไม่สดชื่น นอนกลางวันนานเกินไปมิใช่เรื่องดีนัก

สาวใช้ที่คอยรับใช้อยู่ข้างกายได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจึงเล็กม่านเดินเข้ามา เห็นว่าพระยาพรหมธำมรงค์นั่งอยู่ที่ขอบเตียง ปล่อยผมยาวสยาย

“พระยาพรหมธำมรงค์จะดื่มหรือเจ้าคะ”

“ยกน้ำเข้ามาเถิด” พระยาพรหมธำมรงค์รู้สึกกระหายน้ำอย่างมาก จนกระทั่งพระยาพรหมธำมรงค์ดื่มเข้าไปหลายอีกใหญ่ จึงรู้สึกว่าร่ากายดีขึ้นเล็กน้อย

สาวใช้ช่วยพระยาพรหมธำมรงค์จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย แล้วจึงช่วย

นางหวิมม จากนั้นสาวใช้รุ่นเล็กจึงประคองอ่างทองแดงมาเชิญพระชายาล้างหน้า แล้วจึงแต่งหน้าพาดหน้าใหม่

หลังจากแต่งตัวเสร็จ พระชายาทรงอึ้งจึงไปนั่งที่ห้องด้านข้าง แล้วให้สาวใช้รุ่นเล็กบิบนวดที่ศีรษะ นางหลับตาลงถามด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ต้าไห่ในตระกูลผู้มาหาพระชายาชื่อจื่อทำไม”

อวิ๋หวนสาวใช้รุ่นใหญ่ที่อยู่ด้านข้างรีบตอบว่า “ได้ยินว่าแนะนำหมอหญิงคนหนึ่งแก่พระชายาชื่อจื่อ หมอหญิงผู้นั้นสามารถรักษาโรคให้แก่พระชายาชื่อจื่อได้เจ้าค่ะ”

พระชายาทรงอึ้งยังคงหลับตา กล่าวเนิบนาบว่า “รักษาโรคหรือมิใช่ว่านางกินยาอยู่แล้วรี ยังจะตั้งใจเชิญหมอมาจากข้างนอกอีกหรืออายุตั้งเท่าไรแล้ว นางยังไม่ยอมตัดใจอีก จะหาเรื่องใส่ตัวต่อไปอีกหรือ”

อวิ๋หวนไม่กล้าตอบ พริบตานี้เองพระชายาทรงอึ้งพลันหมุนตัวไป ยกมือขึ้นตบสาวใช้รุ่นเล็กที่นิ้วดคลึงให้นางไปหนึ่งฝ่ามือ

สาวใช้รุ่นเล็กผู้นั้นตกใจจนวิ่งออกไป อวิ๋หวนรีบดึงนางคุกเข่าลงไป นางคุกสาวใช้จนหน้าดำหน้าแดงด้วยความโกรธเกรี้ยวว่า “นวดไม่มีความหนักเบาแม้แต่หน่อย ใครพานางเข้ามา ไล่ออกไปเดี๋ยวนี้!”

เห็นพระชายามีโทสะ อวิ๋หวนก็ไม่กล้าให้สาวใช้รุ่นเล็กร้องขอความเมตตาอีก จึงให้นางโขกศีรษะค้ำับพระชายาแล้วเรียกคนมาพานางออกไป

รอนพระชายาทรงอึ้งบรรเทาโทสะลงบ้างแล้ว อวิ๋หวนจึงกล้าคุกเข่าขอความเมตตา “สาวใช้รุ่นเล็กเพิ่งเข้ามาใหม่ นวดไม่รู้จักความหนักเบา พระชายาโปรดอภัยให้นางสักครั้งเถิดเจ้าค่ะ”

จางจุ พมฮานึงเบฮ์ฮวิญญาด

พระชายาหรงฮ้องเบปากแสดงความไม่พอใจกล่าวว่า “พระชายาซือจื่อผู้นี้หมิ่นยิ่งเจื้อยซาและสะเพร่าขึ้นเรื่อย ๆ คนที่ไม่ได้รับการฝึกให้ดีก็ส่งมาอยู่ข้างกายข้า เจ้าไปบอกนาง บอกความคิดของข้าไป ในเมื่อนางป่วยเช่นนั้นก็รักษาตัวไปเถิด เรื่องในบ้านไม่ต้องสนใจเป็นการชั่วคราว รอให้นางรักษาตัวหายดีแล้วค่อยว่ากัน”

อวิหวนตอบรับติด ๆ กัน ในใจคิดว่านี่คือพระชายาพูดออกมาอย่างชัดเจนว่ารังเกียจพระชายาซือจื่อ แล้วยังแย่งอำนาจของพระชายาซือจื่อไปอีกด้วย

หลังจากจางจูบอกเรื่องการรักษาโรคให้พระชายาซือจื่อแก่ตู้อวินเจา เขากลับรู้สึกลุ่มใจแทนนาง

“ไปเกี่ยวข้องกับคนในจวนหรงฮ้องเกรงว่าจะไม่ภัยตายขนาดนั้น ข้ากลัวว่าเจ้าจะได้รับความไม่เป็นธรรมในที่แห่งนั้น”

จางจูกลับพูดว่า “พี่สาคิดมากเกินไปแล้ว พระชายาซือจื่อดูแล้วเป็นคนมีนิสัยอ่อนน้อมยิ่ง ข้าแค่ไปตรวจโรคให้นาง ไม่โดนลากเข้าไปพัวพันง่าย ๆ อย่างนั้นหรอ” เหตุผลที่นางรับรักษาพระชายาซือจื่อผู้นี้สาเหตุหลักก็เพราะขาดเงินนั่นเอง

ตู้อวินเจารู้มานานแล้วว่าจางจูเป็นคนที่มีความคิดเป็นของตนเอง ขอเพียงนางตัดสินใจไปแล้ว คนอื่นยากจะโน้มน้าวนางได้ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้พูดเกลี้ยกล่อมแต่อย่างใด พอจางจูเสนอว่าจะเชิญหมออีกคนหนึ่งมานั่งตรวจโรค ตู้อวินเจาเพียงพูดว่าหากจำเป็นค่อยตัดสินใจอีกที

เย็นวันนั้นจางจูได้ค้นหาข้อมูลตามอาการป่วยของพระชายาซือจื่อ

ออกมาได้ไม่น้อย แล้วจึงจัดทำแผนการรักษาออกมาอย่างละเอียด จากนั้น
เร่งม้วนโกฐรูปแท่ง¹ ออกมาไม่น้อย เตรียมไปรมยารักษา² ให้แก่พระชายา
ชื่อจื่อที่จวนทรงอ่องในวันพรุ่งนี้

เมื่อเก็บข้าวของทั้งหมดแล้ว จางจุหนี่น้อยจนแทบล้มตาไม่ขึ้น นาง
เหยียดแขนขึ้นแล้วจึงเตรียมตัวเข้านอน

เมื่อถึงเวลาบ่ายวันต่อมา ทางจวนอ่องก็ส่งเกี้ยวเล็กมารับจางจุ
ดั่งคาด

จางจุเตรียมของครบเรียบร้อยแล้ว และไม่ได้นำสาวใช้ไปด้วย นาง
ถือล่อ้มยาไปจวนทรงอ่องเอง หลังจากจรจกเกี้ยวหยุดลง จึงมีสาวใช้
มานำทางไป พวกนางมาถึงเรือนจีนชิว ภายในลานหน้าเรือนเจียบสังกัด

เวลานี้ช่างกวนชื่อตั้นนอนแล้ว กำลังนอนอยู่บนเตียง ผู้ทรงซึ่งอยู่
ข้างกายนางออกไปพูดกับจางจุว่า “แม่นางฟูเชิญด้านใน”

สาวใช้รุ่นเล็กคนหนึ่งเดินนำขึ้นให้จางจุ จางจุจึงเข้าไปด้านใน ได้
กลิ่นไม้กฤษณาหอมอบอวลอยู่ในห้อง นางเดินไปข้างหน้าเพื่อทำความ
เคารพช่างกวนชื่อ

ช่างกวนชื่อพยักหน้ากล่าวว่า “เจ้ามาแล้ว”

¹ โกฐรูปแท่ง หรือ อ้ายเถียว คือ นำสมุนไพรที่ได้จากส่วนต่างๆ ของพืชมาตากแห้ง
และบดให้ละเอียด แล้วนำม้วนห่อด้วยกระดาษเป็นแท่งกลมยาว ใช้ในการรมยา
เพื่อรักษาโรค

² การรมยารักษา คือ กระบวนการรักษาทางแพทย์แผนจีนชนิดหนึ่ง เป็นการนำโกฐรวม
ยาที่ทำมาจากอ้ายเย่ หรือ โกฐจุฬาลัมพามารวมที่จุดฝังเข็มบนผิวหนัง

จางจุ หมอสมุนไพรจีนโบราณ

จางจุคุกเข่าลงบนเตียงวางเท้าแล้วกล่าวกับช่างกวนชื่อว่า “ข้าได้จัดทำแผนการรักษาตามอาการของพระชายาชื่อจื่อโดยละเอียดออกมาชุดหนึ่ง ก่อนอื่นทำการรมยาสิบวัน แล้วค่อยดื่มยาต้มตามสภาพอาการของพระชายาชื่อจื่อ ช่วงที่สองของการรักษาอาจใช้เวลานานสักหน่อย ต้องกินยาต้มโดยตลอด ข้าได้เตรียมยาไว้สี่ตำรับ สามารถเพิ่มลดได้ตามการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ในระหว่างนี้น่าจะใช้เวลาหนึ่งเดือนกว่า ในช่วงสุดท้ายของการรักษาใช้เวลานานที่สุด กินยาถูกลมกลอนที่ข้าทำเพื่อรักษาโรค จากนั้นค่อยเพิ่มการรักษาด้วยอาหารที่เหมาะสม จะได้ผลดียิ่งขึ้น”

“ฟังดูแล้วไม่นับว่ายุ่งยาก เพียงแต่ใช้เวลานานอยู่บ้าง อันที่จริงเป็นเพราะข้าเป็นโรคเก่าสะสมมานานหลายปี อยากรักษาให้หายไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ในเวลาอันสั้น เช่นนั้นต้องไหว้วานเจ้าแล้ว”

จางจุตอบรับติดๆ กัน จากนั้นเริ่มทำการรักษาให้แก่พระชายาชื่อจื่อ ให้คนจุดไฟตะเกียงก่อน แล้วหยิบโถรูปแท่งที่เตรียมไว้ออกมา นำเข็มเงินแทงเข้าไปในโถรูปแท่ง จากนั้นจุดไฟแล้วจึงแทงเข็มเงินเข้าไปในจุดฝังเข็ม

แต่ก่อนช่างกวนชื่อเคย์รับการรมยามาก่อน จึงไม่ได้ต่อต้าน ทว่าฝีมือของหมอแต่ละคนแตกต่างกัน ระดับความแรงในการแทงเข็มก็แตกต่างกัน บางทีอาจเพราะเป็นเพศเดียวกันจึงทำให้รู้สึกผ่อนคลายกว่า ช่างกวนชื่อรุ้สึกเบาสบายกว่าการรักษาในอดีตมาก ไม่มีความรู้สึกตึงเครียดเช่นนั้นเลย

อาศัยช่วงเวลาที่กำลังรอมยา ซ่างกวนซื่อพูดกับจางจุว่า “แม่นางฟู
ปีนี้อายุเท่าไรแล้ว?”

จางจุตอบว่า “ผ่านวันคล้ายวันเกิดมาอายุสิบหกปีแล้วเจ้าคะ”

“หือ เจ้าอายุน้อยแค่นี้กลับมีความสามารถรอบกาย ข้าได้ยินญาติ
ผู้พี่บอกว่าเจ้ารักษาคนป่วยอยู่ที่โรงหมออย่างนั้นหรือ”

“ใช่เจ้าคะ”

“น่าเหลือเชื่อจริง ๆ ตอนที่ข้าโตเท่าเจ้าตอนนี้ยังอยู่บ้านปักผ้าเพื่อ
ใช้เป็นสินเจ้าสาวอยู่เลย และไม่คอยได้ออกจากห้องนัก นี่เพิ่งผ่านไปแค่
ไม่กี่ปีเอง คิดไม่ถึงว่าสภาพสังคมจะไม่เหมือนกันเสียแล้ว”

ซ่างกวนซื่อเพิ่งจะอายุยี่สิบต้น ๆ กลับพูดทอดถอนใจออกมาเช่นนี้

จางจุก็หวังว่าตนเองจะได้ปักผ้าเพื่อใช้เป็นสินเจ้าสาวอย่างเงียบ
สงบในห้อง แต่ว่านางไม่มีบุญเช่นนั้น

“พระชายาชื่อจื่อ วิธีการใช้ชีวิตของแต่ละคนนั้นต่างกันเจ้าคะ”

ซ่างกวนซื่อกล่าวอย่างยอมรับว่า “ที่เจ้าพูดก็ถูก”

รอนได้เวลาพอประมาณ จางจุจึงดึงเข็มออกจากตัวซ่างกวนซื่อ
จากนั้นนำไปสั่งยาออกมาแล้วกล่าวว่า “ทางจวนต้องมีห้องยาพร้อมอยู่
แล้ว สามารถเตรียมยาเองได้ครบ”

ซ่างกวนซื่อรับมา กวาดตามองแวบหนึ่งแล้วส่งให้ไท่ถั่งซึ่งเป็นสาวใช้
ข้างกาย

ไท่ถั่งนำไปสั่งยาไปยังห้องยาในจวนอ๋อง หมอหลวงจึงอยู่ที่นั่น
พอดี นางมอบใบสั่งยาให้แก่เขาแล้วกล่าวว่า “นี่เป็นยาของพระชายาชื่อจื่อ
รบกวนท่านหมอหลวงดูว่าใบสั่งยานี้เป็นอย่างไร”

จางจุ หมอสมุนไพรชั้นวิญญู

หมอหลวงเจิงเป็นหมอหลวงที่ถูกส่งมาตรวจโรคที่จวนฮองโดย เฉพาะ เขามาที่จวนหงฮองได้สิบกว่าปีแล้ว เขารู้อย่างแจ่มแจ้งถึงสภาพ ร่างกายของเจ้านายแต่ละคนในจวนฮอง โดยเฉพาะพระชายาชื่อจื่อทิง กิน ยารักษามาหลายปี เขารู้ดีที่สุด

“ใบสั่งยานี้ดีมาก ส่วนประกอบบางตัวแม้มีฤทธิ์ที่ค่อนข้างแรง แต่ ว่ามีสรรพคุณยอดเยี่ยมมากจริง ๆ เป็นของหมอท่านใดเขียนให้กัน ข้า สามารถพบหมอท่านนี้ได้หรือไม่”

“ให้ถึงได้ยินคำพูดนี้ของหมอหลวงเจิง จึงเคยยิ้มกล่าวว่า “ไม่ทราบ ว่าแม่นางผู้จะยอมมาพบท่านหมอหลวงหรือไม่เจ้าคะ”

“แม่นางรี หรือว่าเป็นสตรีอายุน้อย?” หมอหลวงเจิงประหลาด ใจอย่างที่สุด

“ให้ถึงหัวเราะพลางพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ใช่แล้วเจ้าคะ อีกทั้งยัง เป็นแม่นางที่งดงามมากด้วย”

อีกด้านหนึ่ง จางจุเก็บล่วมยาเสร็จเรียบร้อยเตรียมตัวจากไป นาง ยังพูดกับช่างกวนชื่ออีกว่า “พระชายาชื่อจื่อ พ่ຸงนี้ในเวลาเดียวกันข้าจะ มาทำการรักษาให้ท่านนะเจ้าคะ”

ช่างกวนชื่อตอบรับติด ๆ กัน แล้วยังกำชับคนให้ส่งจางจุกลับไป ตามเดิม

ผู้หญิงสาวใช้อีกคนนำทางจางจุออกจากประตูเรือนไป ออกมาจาก เรือนจีนชื่อเพียงไม่นาน กลับเห็นว่าให้ถึงกำลังนำชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง

มา คนผู้นั้นสวมชุดจื่อตัว³ สีน้ำเงินเข้ม ไว้หนวดยาวสองข้าง เมื่อเดินมาถึงตรงหน้าจางจุ ให้ถึงจึงยิ้มดาหยิกกล่าวแนะนำทั้งสองคน

แม้ก่อนหน้านี้เจิงเยวี่ได้เตรียมใจไว้ก่อนเจอฟูจางจุแล้ว ทว่าเมื่อมาอยู่ตรงหน้าจึงได้พบว่าจางจุอายุน้อยกว่าที่เขาคิดไว้ ยังเป็นสาวน้อยอยู่เลยก็มาตรวจโรคให้คนอื่นเสียแล้ว? แต่พอนึกถึงใบสั่งยานั้นในใจก็รู้สึกเลื่อมใสอย่างไม่มีที่สิ้นสุด จึงรีบกล่าวกับจางจุว่า “เมื่อครูได้เห็นใบสั่งยาของเจ้า ส่วนประกอบบางตัวนับว่ากล้าหาญนัก แต่ก็นับเป็นการทดลองอย่างหนึ่ง สาวน้อยอย่างเจ้ารู้จักจัดการเช่นนี้ได้อย่างไรกัน?”

เผอิญหน้ากับหมอลวงของจวนหวงอ๋อง จางจุกลับถ่อมตน “ข้าตั้งใจสมยาตามอาการและสภาพชีพจรของพระชายาชื่อจื่อเจ้าค่ะ อาจเสี่ยงอันตรายไปบ้าง ทว่าพระชายาป่วยมานานยากจะหายได้ ถึงขั้นไม่ใช้ยาแรงคงไม่ได้แล้ว”

เจิงเยวี่หัวเราะพลางกล่าวว่า “ไม่นับว่าเป็นยาแรง แต่ตำรับยานี้ควรค่าแก่การถือเป็นบทเรียน ข้าไม่เชี่ยวชาญเรื่องโรคสตรีมากนัก แม้เคยลองรักษาโรคของพระชายาชื่อจื่อมาบ้าง ทว่าเมื่อก่อนส่วนใหญ่พระชายาชื่อจื่อจะเชิญหมอล่วงนอกมาตรวจให้”

ทั้งสองถกปัญหากันเรื่องโรคของพระชายาชื่อจื่อไม่กี่ประโยค จางจุก็บอกลาไปก่อน

³ ชุดจื่อตัว เป็นชุดอันผู้ซึ่งมีที่มาจากราชวงศ์ถัง เริ่มสวมใส่ในราชวงศ์ซ่ง เป็นเสื้อตัวยาวแขนยาว ปัจจุบันใช้เป็นเครื่องแต่งกายของพระสงฆ์ภิกษุมหายาน

ผู้หญิงส่งจางจุมาตลอดทางจนถึงเกี้ยวจึงได้กลับไปยังเรือนจีนตัว แล้วไปแจ้งเรื่องราวให้พระชายาชื่อจื่อทราบ

ช่างกวนชื่อผยักหน้ารับ เมื่อผ่านการรักษาจากจางจุ ร่างกายดูเหมือนสบายขึ้นมาก นางลุกขึ้นนั่ง บัดนี้ถูกพระชายาขอให้ปล่อยวาง อำนาจแล้วรักษาตัวเสีย แม้แต่ลานที่หน้าเรือนนางก็ออกไปน้อยมาก

สาวใช้เห็นเสื้อผ้าบนร่างกายนางเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ จึงนำเสื้อผ้าชุดใหม่มาให้เปลี่ยน และทำผมให้ใหม่ด้วย

เพ็งเสียบปิ่นจัน⁴ เสวิจ คนข้างนอกก็แจ้งว่า “ชื่อจื่อเหยมาเจ้าคะ”

ช่างกวนชื่อได้ฟังก็รีบลุกขึ้นออกไปต้อนรับ จู๋หยวนเอิงเข้ามาในลานแล้วดั่งคาด ด้านหลังมีเด็กรับใช้สองคนช่วยอุ้มห่อสัมภาระมา เนื่องจากเขาร่างกายอวบอ้วน การเดินครั้งนี้จึงร้อนจนทั้งใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อ

ช่างกวนชื่อเข้ามาต้อนรับ กล่าวกับจู๋หยวนเอิงซึ่งมีร่างกายสมบูรณ์ว่า “ชื่อจื่อเหยเดินทางลำบากแล้ว”

จู๋หยวนเอิงพาช่างกวนชื่อเดินเข้าไปในห้องด้วยกัน หลังจากเข้ามาแล้วนางเชิญจู๋หยวนเอิงนั่งก่อน แล้วจึงประคองถ้วยชามาให้เขา

จู๋หยวนเอิงทั้งร้อนทั้งกระหายน้ำ บัดนี้เห็นน้ำชาจึงไม่สนอะไรมาก ดื่มเข้าไปอีกใหญ่อย่างสบายใจ ดื่มชาแล้ว เขาเหลือบมองภรรยาแวบหนึ่ง แล้วจึงกล่าวว่า “ข้าได้ยินท่านแม่บอกว่าเจ้าป่วย ร้ายแรงหรือไม่”

ช่างกวนชื่อกล่าวว่า “แค่โรคเก่ากำเริบเจ้าคะ ชื่อจื่อเหยไม่ต้อง

⁴ ปิ่นจัน เป็นปิ่นปักผมประเภทหนึ่งในสมัยโบราณ ทำจากงาช้าง หยก ทอง หรือเงิน

กังวล บัดนี้ญาติผู้พี่ได้แนะนำหมอหญิงที่น่าเชื่อถือมาให้คนหนึ่ง หมอหญิงคนนั้นบอกว่ามันใจถึงเจ็ดส่วนว่าจะรักษาได้เจ้าค่ะ”

ฉูหยวนเอิงได้ฟังก็รู้สึกยินดี “มันใจว่าจะสำเร็จถึงเจ็ดส่วนเชียวหรือ เช่นนี้เรื่องโรคเจ้าก็มีความหวังแล้วสิ?”

“อืม ลองรักษาก่อนเถิด ส่วนจะรักษาได้หรือไม่ั้นพูดยาก อันที่จริงป่วยมาหลายปีเช่นนี้ข้าก็ไม่ค่อยคาดหวังอะไรแล้ว เพียงแค่สามารถปรนนิบัติซื้อจื่อเหยอย่างสุดความสามารถได้ก็พอเจ้าค่ะ”

ฉูหยวนเอิงทราบว่ายอันที่จริงในใจของช่างกวนซื้อจื่อเหยคิดเรื่องลูกที่ตนเองให้กำเนิดเองอยู่ตลอดเวลา แม้นางจะปฏิบัติต่อหลังปีได้ไม่เลว แต่แท้จริงนางก็เป็นแม่เลี้ยง เขาเข้าใจถึงความลำบากใจของนาง

“รักษาให้ดี ๆ เถิด ไม่ว่ากินยาอะไร บ้านเรามีเงินพอซื้อให้กินอยู่แล้ว เจ้ารักษาร่างกายให้ดี ในอนาคตพวกเรามาเลี้ยงลูกของเราด้วยกันสักคนดีหรือไม่” ฉูหยวนเอิงเอ่ยคำพูดที่อบอุ่นออกมา

ช่างกวนซื้อจื่อเหยไปเล็กน้อย ลูก...ลูกที่เป็นของพวกเราสองคนชีวิตนี้ยังมีหวังอยู่หรือไม่ นางไม่กล้าเอ่ยปากถาม

พูดเรื่องโรคของช่างกวนซื้อจื่อเหย นางก็เป็นห่วงว่าช่วงนี้ฉูหยวนเอิงออกไปทำธุระข้างนอกเป็นอย่างไรบ้าง สุขภาพเป็นเช่นไร

ฉูหยวนเอิงกล่าวว่า “ได้เจอคนที่อยากเจอแล้ว เรื่องราวเป็นไปอย่างราบรื่น”

ช่างกวนซื้อจื่อเหยได้ยินดังนั้นก็วางใจ สองสามีภรรยาพูดคุยเรื่องส่วนตัวกันพักใหญ่ ฉูหยวนเอิงจึงออกไปพบน้องชาย

จางจุ ผสมหญิงเป่ย์ฮวี่กวนยฺวาท

เวลานี้ฉู๋หยวนเจินกำลังรออยู่ที่ห้องหนังสือคอยสอนหลานให้เขียนตัวหนังสือ

ฉู๋หยวนเจินเพิ่งเข้าประตูมาก็ยิ้มกล่าวว่า “เขาทำให้เจ้าโมโหหรือไม่”

ฉู๋หยวนเจินเห็นพี่ใหญ่กลับมาก็ดีใจ รีบกล่าวว่า “หลังปีเจี๋ยฉวฉลาดมาก สอนอะไรไปก็เข้าใจหมด มีอะไรให้โมโหกัน? ท่านพี่ มาดูตัวอักษรที่เขาเขียนสิ ก้าวหน้าขึ้นไม่น้อยเลยใช้หรือไม่”

หลังปีรับนำตัวอักษรที่ตนเองเพิ่งเขียนให้บิดาดู

ฉู๋หยวนเจินดูเสร็จแล้วหัวเราะ กล่าวว่า “ดูออกว่าก้าวหน้าขึ้นมาก หลายวันมานี้ลำบากเจ้าแล้วที่มาสอนเขาให้”

“ข้ามีหลานแค่คนเดียวนี่นา มาพูดว่าลำบากอะไรกัน ใช้แล้ว ท่านพี่ ออกหน้าเชิญหวงฝูเขียนเชิง⁵ ผู้เก็บตัวออกมารับงานได้หรือไม่”

ฉู๋หยวนเจินพูดว่า “ข้าใช้เวลาสองวันถึงได้พบเขา เพียงแต่หวงฝูเขียนเชิงผู้นี้ว่างท่ามาก จนใจที่ยังเชิญเขามาไม่ได้”

ฉู๋หยวนเจินกล่าวว่า “บัณฑิตเหล่านี้ยิ่งทะนงนัก คงได้ยินว่าจะมาเป็นอาจารย์ให้แก่หลังปีเลยไม่ยอมก็เท่านั้น ท่านพี่ ท่านควรแสดงความจริงใจอย่างเล่าปีเยือนกระท่อมสามครา⁶”

ฉู๋หยวนเจินพูดว่า “ข้าเป็นเล่าปีไม่ไหวนะสิ จินสือ หวงฝูเขียนเชิง

⁵ เขียนเชิง เป็นคำที่ใช้เรียกอาจารย์ ผู้มีความรู้ความสามารถ หรืออาวุโสกว่าตนในเชิงยกย่อง

⁶ เล่าปีเยือนกระท่อมสามครา เป็นเหตุการณ์ในเรื่องสามก๊ก เล่าปีได้ไปเยือนกระท่อมโจ่งกั๋งเพื่อเชิญขงเบ้งไปเป็นขุนซื่อถึง 3 ครั้ง แสดงให้เห็นถึงความพยายามและความจริงใจ จึงเชิญได้สำเร็จในที่สุด

ข้าเรือก็คงออกมา ข้าจึงไม่รีบร้อนขนาดนั้น ไซ้แล้ว หลายวันนี้ที่ข้าไม่อยู่บ้าน ทางจ่านอว้นไปนั้นมีชาวคราวอะไรบ้าง”

“ไม่มีเลยขอรับ”

“ไม่มีชาวคราวสิจึงเป็นข่าวดี ให้หยางเจามานะบอกมันหน่อย บัดนี้จัดการเรื่องราวภายใต้เงื้อมมือของเว่ยเจียนยิ่งต้องระวังให้มาก ข้ายังอยากเขียนจดหมายให้ตู่อว้นชวีอีกด้วย”

ฉูหยวนเจินกล่าวอย่างเห็นด้วยว่า “สมควรเป็นเช่นนั้น ท่านพี่ ข้าได้ยินว่าช่วงนี้ชาวอู่อี้มีความเคลื่อนไหวอยู่มาก มีกลุ่มอิทธิพลหนึ่งได้แอบเข้ามาในดินแดนต้าจู่ของเรา แต่ทางกวงกลับไม่ได้ยินข่าวคราวอะไรเลยหรือ”

ฉูหยวนเจินกล่าวว่า “ทางการย่อมไม่ยอมทำให้เป็นเรื่องใหญ่ บัดนี้ความมั่นคงของจิตใจราษฎรนั้นสำคัญยิ่ง เกิดเรื่องใหญ่แล้วค่อยไปปลอมขวัญขึ้นมาคงเป็นเรื่องยุ่งยาก”

หลังจากฉูหยวนเจินได้ยินก็ขมวดคิ้วนั่งเสียบไปพักใหญ่ จากนั้นพูดขึ้นว่า “ท่านพี่ ได้หาลำมีได้สงบสุขอย่างที่ตาเห็น สองปีมานี้ภายในวุ่นวายภายนอกยังเข้ามารุกรานอีก ประกอบกับทำศึกต่อเนื่องหลายปี ต้าจู่กำลังค่อย ๆ ถูกทำให้ล่มสลาย ท่านก็รู้ว่าท่านอาจิ้นต้องแห่งเหลียวตง⁷...”

ฉูหยวนเจินเหลือบมองน้องชายแวบหนึ่ง “หยุดพูดเท่านี้ก่อน”

ฉูหยวนเจินหยุดพูดลง มองหลังปีที่อยู่ตรงหน้าแวบหนึ่งแล้วกล่าว

⁷ เหลียวตง เขตทางตะวันออกเหนือแม่น้ำเหลียวเหอขึ้นไป เป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ในมณฑลเหลียวหนิงในปัจจุบัน

จำลอง พมผณึงเบสึฮวิญญาดร

กับหลานชายอย่างอบอุ่นว่า “หลังปี วันนี้การเรียนสิ้นสุดเท่านี้ ข้ากับบิดาของเจ้ามีเรื่องจะปรึกษากัน เจ้าไปเล่นที่อื่นก่อนนะ”

หลังปีแม้เชื่อฟัง แต่ก็ยังเป็นเด็กน้อย บัดนี้ได้ยินว่าการเรียนสิ้นสุดแล้ว เขาดีอกดีใจราวกับได้รับการอภัยโทษก็ไม่ปาน ประสานมือคารวะท่านอากับท่านพ่อแล้ววิ่งออกไป

ฉูหยวนจินเห็นเงาร่างของหลังปีหายไปจากหน้าประตูก็ถามอย่างไม่ได้คิดอะไรรอออกมาว่า “อาการป่วยของพี่สะใภ้ใหญ่เป็นอย่างไรบ้างขอรับ”

ฉูหยวนอิงตอบว่า “ได้ยินว่าหมอหญิงที่เชิญมาใหม่ให้การรักษาแก่นาง หมอหญิงผู้นั้นบอกมั่นใจว่าจะรักษาโรคได้สำเร็จ”

“เอ้ เป็นเรื่องดีนี่นา”

ฉูหยวนอิงยังถามน้องชายอีกว่า “เรามาคุยเรื่องเมื่อครูนี้นกันต่อเถอะ เจ้าก็รู้เรื่องของท่านอาจิ้นต้องอย่างนั้นหรือ”

“รู้สิขอรับ” ได้ยินว่าคนของเงินผู้ซื้อตรวจสอบเจอว่าพวกเขาสร้างอาวุธปืนไฟไว้ใช้เอง นี่เป็นการละเมิดข้อห้ามอันใหญ่หลวง ตามหลักต้องลงโทษอย่างรุนแรง แต่ไม่รู้ว่าท่านอาจิ้นต้องใช้วิธีอะไรทำให้คนของเงินผู้ซื้ออดเรื่องนี้ไว้ได้ เบื้องบนถึงได้ไม่รู้อะไรเลย”

เรื่องนี้แม้แต่ฉูหยวนจินก็ทราบ เห็นทีคงเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว แต่ท่านอาจิ้นต้องคำนึงถึงแต่การปกป้องตนเอง ดูท่าทางแล้วคงมีวิธีการจริง ๆ

ฉูหยวนอิงจึงกล่าวว่า “มากกว่าครึ่งคงโดนซื้อตัวไปหมด ความเคลื่อนไหวของท่านอาจิ้นต้องใหญ่โตขนาดนี้ เห็นทีเขาคงระงับอารมณ์

“ไม่อยู่แล้ว”

“พวกเราคอยดูความเปลี่ยนแปลงอย่างเงียบ ๆ ไปก่อนเกิด ชาวจีนทางนั้นได้ยืนยันว่าไม่ได้ทำตัวสงบเสถียรนัก อีกทั้งมีกลุ่มอิทธิพลหนึ่งแอบเข้ามาก่อความวุ่นวายภายในดินแดนต้าฉู่ของเรา ข้าจะดูดีว่าทางการจะมีความสามารถอะไรไปปราบปรามคนพวกนั้น”

สองพี่น้องพูดคุยกันอย่างสนิทสนม วิเคราะห์สถานการณ์ในระยะนี้กันอย่างจริงจัง

ฉู๋หยวนเอิงยังพูดอีกว่า “อันตรายบางอย่างไม่น่าไปเสี่ยง ไม่ระวัง แม้แต่ชนิดเดียวอาจหัวขาดได้ แล้วยังเป็นการลากคนในครอบครัวเข้าไปพัวพันอีกด้วย บัดนี้ท่านพ่อยังไม่กลับมา รอให้เขากลับมาพวกเราค่อยปรึกษากันให้ดีอีกที เพียงแต่บางเรื่องเกรงว่าทำไปแล้วจะไม่มีทางให้ย้อนกลับอีก”

ฉู๋หยวนเจินกล่าวว่า “เกรงว่าท่านพ่อคงไม่เคยคิดว่าจะมีหนทางให้กลับตั้งนานแล้วกระมัง”

สองพี่น้องหารือกันอีกรอบ คุยมาถึงตอนสุดท้าย ฉู๋หยวนเอิงก็หัวเราะพลางขึ้นชมว่า “มีน้ำเล้าเจ้าเจลียวฉลาดอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก มองเรื่องราวได้ไกลกว่าข้าจริง ๆ ข้ามีน้องเช่นเจ้า ท่านพ่อก็มีลูกเช่นเจ้า ยังจะไปกลุ่มใจอะไรอีก? เช่นนั้นหวังผู้เขียนเชิงจะออกมารับงานหรือไม่ก็ไม่สำคัญอะไรแล้ว”

ฉู๋หยวนเจินกลับพูดอย่างถ่อมตนว่า “ท่านพี่ ท่านมองข้าสำคัญเกินไปแล้ว คนวางแผนที่แท้จริงไม่ใช่คนเช่นข้าอย่างเด็ดขาด ท่านกับจำนวนวันไปสื่อสารกันให้มาก ๆ ก็คงรู้ชัดเอง”

จางจุ หมอชาหญิงเปลี่ยนวิญญูการ

จู่หยวนอิงเห็นแววตาของน้องชายแฝงความเลื่อมใสอยู่ ทั้งสองคนคุยกันไปก็ล่วงเข้าสู่เวลาจุดตะเกียงเสียแล้ว สองพี่น้องนัดกันว่าจะไปเรือนอื่นอันเพื่อคารวะพระชายาหรงอ๋องด้วยกัน

ทางด้านพระชายาหรงอ๋องนี้กำลังนำอาหารขึ้นโต๊ะ เห็นพี่น้องทั้งสองมาด้วยกัน นางกลับตอกตีใจมาก รีบให้คนหาชามและตะเกียบมาเพิ่มสองชุด

พี่น้องสองคนจึงอยู่เป็นเพื่อนมารดาของพวกเขาเพื่อกินอาหารด้วยกัน ระหว่างนั้นได้พูดถึงบิดาของพวกเขา พระชายาหรงอ๋องกล่าวว่า “อีกเจ็ดแปดวันคงกลับมาถึงบ้านแล้ว”

หนี่หรงอ๋องไปเมืองหลวงตามราชโองการ เพื่อถวายพระพรให้ไทเฮามีอายุยืนยาว คำณวนตามกำหนดการควรใกล้ถึงบ้านแล้ว

ทุกคนกินอาหารด้วยกัน พระชายาหรงอ๋องให้จู่หยวนเงินกลับไปก่อน เหลือไว้เพียงจู่หยวนอิง

“ภรรยาเจ้าสุภาพไม่ตื่นัก ข้าเลยมิได้ให้นางมาปรนนิบัติ แม้แต่การคารวะเข้าเฝ้าก็งดเว้นไป แต่ปีนี้เจ้าอายุสี่สิบสี่แล้ว ข้างกายเจ้ามีเพียงหลังปีคนเดียว มีลูกน้อยเกินไปจริง ๆ ข้ามีเด็กสาวที่ไม่เลวหลายคน ข้ายกขึ้นหงที่อยู่ข้างกายให้เจ้าแล้วกัน เจ้ารับไว้เป็นสาวใช้ห้องข้าง⁸

8 สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกเมียว่าซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอก พักอยู่ในห้องด้านข้างที่ละลุถึงกันกับห้องนอนหลักของเจ้านาย เพื่อสะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน

มีคนดูแลเจ้ามากขึ้นอีกคนเท่านั้นเอง ในอนาคตนางมีลูกขึ้นมาก็ถือเป็น
คุณงามความดี ถึงตอนนั้นค่อยเลื่อนฐานะให้นางก็ได้”

นี่เป็นความคิดของมารดา ในฐานะที่เป็นลูกไม่มีเหตุผลจะปฏิเสธ
เขาจึงรับไว้ตามที่มารดาจัดการ

พระชายาหรงอ๋องเรียกซินหิงมาคารวะฉูหยวนเอิง

นางกล่าวว่า “คนก็มอบให้เจ้าแล้วกัน นางเป็นแม่นางน้อยที่งาม
หยาดเอี่ยม ติดตามข้ามาหลายปี นิสสัยอ่อนโยนรู้ความ อย่าได้รังแกนางเล่า”

ฉูหยวนเอิงเข้าใจเหตุผลดี สิ่งที่เราเรียกว่าไม่เห็นแก่หน้าพระสงฆ์ ก็
ควรเห็นแก่หน้าพระพุทธรูป ใครจะกล้าไปรังแกคนที่พระชายาประทาน
ให้กัน

พระชายาหรงอ๋องให้คนเก็บข้าวของให้ซินหิงทันที แล้วย้ายไปยัง
เรือนจีนชีวเลย

ฉูหยวนเอิงขมวดคิ้ว เพียเหวินสุภาพไม่ค่อยดี ต้องการรักษาตัว
อย่างเงียบ ๆ มารดาส่งซินหิงมาอยู่ที่เรือนจีนชีวทันที นี่ไม่ใช่ไปทำให้นาง
หงุดหงิดใจหรอกหรือ

เขาอยากพูดบางอย่าง แต่ทำได้เพียงฟังพระชายาหรงอ๋องพูดต่อ
ไปว่า “เรื่องของเจ้า ข้าจัดการเรียบร้อยแล้ว เพียงแต่น้องชายเจ้านิสสัยดีอัน
ข้ากล่อมอย่างไรก็ไม่สำเร็จ เจ้าเป็นพี่ชายเขา ไปพูดกับเขาดี ๆ หน่อยสิ
ข้าถูกใจหญิงสาวคนหนึ่ง อยากให้เขาหาทางไปเจอหน้านางสักครั้ง ต้อง
รีบกำหนดวันถึงจะได้ เขาจะอายุยี่สิบปีแล้ว ยังนึกว่าตนเองเป็นเด็ก
หรืออย่างไร ไม่ยอมมีครอบครัวสักที”

ต่างจุ พมสณญิงเบสัณหวิญญูภร

อุหยวนเอ็งยั้มอย่างจนใจแล้วกล่าวว่า “ท่านแม่ไม่ยากให้เขาเกลียด ท่านก็อย่าไปสนใจเขาเลย ในใจน้องรองมีความคิดอยู่มากมาย ข้าว่าเขาเพียงแต่ยังไม่เจอคนที่ทำให้หวั่นไหว แน่หนอนว่าบุพเพสันนิวาสยังมาไม่ถึง ขอเพียงมาถึงเรื่องราวก็จัดการได้ง่ายแล้วขอรับ”

พระชายาทรงอึ้งบึ้งปากแล้วกล่าวว่า “ข้าก็รู้ว่าในสมองเขาคิดอะไรกันแน่ อายุตั้งขนาดนี้แล้วยังทำให้ข้าเป็นห่วงอีก”

อันที่จริงอุหยวนเอ็งก็ดูน้องชายต่างมารดาคนนี้ไม่เข้าใจเช่นกัน

พระชายาทรงอึ้งมอบซินหงให้อุหยวนเอ็ง เขาขอบคุณในบุญคุณนี้เพียงแต่เขาไม่ได้ให้ซินหงเข้าไปอยู่ในเรือนจีนซีว เย็นวันนั้นก็ไม่ได้นอนที่เดียวกับนาง ยังคงไปอยู่กับช่างกวานซีอู

ต่อหน้าภรรยาอุหยวนเอ็งไม่กล้ามีเรื่องปิดบัง จึงได้บอกเรื่องที่พระชายาทรงอึ้งจัดการให้ช่างกวานซีอูรู้

“สิ่งที่ท่านแม่ประทานให้ ข้าไม่รับไม่ได้ เพี้ยนเหวิน เจ้าจะโทษข้า ข้าก็ไม่มีอะไรจะพูด”

อุหยวนเอ็งมีนิสัยอ่อนโยน ต่อหน้าภรรยาเขายังแสดงความอ่อนโยนออกมาอย่างเต็มที่

ช่างกวานซีอูได้ฟังสามีพูดเช่นนี้ยังจะพบบ่นอะไรได้อีก นางจึงกล่าวว่า “ใครบ้างไม่ยึดถือในคุณธรรม ข้ายอมไม่สู้ของหมองใจต่อชื่อจื่อเหย ด้วยเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ พระชายาก็คงใคร่ครวญอย่างรอบคอบแล้ว ใครใช้ให้ห้องข้าไม่ได้เรื่องเล่า โทษคนข้างกายไม่ได้หรอกเจ้าคะ”

“เจ้าอย่าได้โมโหไป ไม่ใช่เจ้าบอกว่าหมอกคนใหม่สามารถรักษาโรค

เจ้าได้หรือหรือ บางทีในอนาคตคงมีความหวังแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
ในใจข้าแคว่พเจ้าตลอดมา”

ทว่าแม่ได้รับคำมั่นสัญญาจากสามี ซ่างกวนซือกก็ไม่ได้รู้สึกสบายใจ
มากขึ้น

ตัวอย่าง

บทที่ 22

สหายในแผ่นดินเจ้าผู้ขับไล่สวาท

เช้าวันรุ่งขึ้นซินหงจึงมาครวระช่างกวนซือ ก่อนหน้านี้ช่างกวนซือเคยเจอสตรีนางนี้ที่เรือนของพระชายาหวังอ้อมามาก่อน ดูท่าอายุราวสิบหกปี เป็นคนว่าง่าย

ช่างกวนซือพูดกับซินหงว่า “ช่วงนี้ข้าสุขภาพไม่ค่อยดีนัก ท่านหมอบอกว่าต้องรักษาตัวเจียบ ๆ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีความคิดที่จะไปสนใจเรื่องอื่นมากนัก ข้าจะส่งคนไปดูแลเจ้าอย่างดี ไม่มีเรื่องอะไรเจ้าไม่ต้องมาอยู่ข้างกายข้า ทุกคนอยู่อย่างอิสระ”

ซินหงไม่กล้าพูดตอบกลับมาแม้แต่คำเดียว

ช่างกวนซือไล่คนออกไปเช่นนี้ ครู่หนึ่งจึงเหนียงจืดหญิงรับใช้ที่ติดตามมาตอนแต่งงานก็พูดโน้มน้าวนางว่า “แม้ในใจพระชายาชื่อจื่อจะไม่ชอบก็ไม่ควรแสดงสีหน้า สตรีนางนั้นเป็นคนที่พระชายาประทานมาอย่างไรก็ต้องเสแสร้งทำไป”

“ข้ายังป่วยอยู่ หรือว่าไม่อาจทำตามใจตนเองสักครั้งเดียวหรือใน

เมื่อนางมาอยู่กับพวกเราที่นี่ ข้าย่อมเป็นนายหญิงของนาง นี่ยังไม่ได้รับการเลื่อนฐานะเลยนะ ไม่ใช่ฮันด้วยซ้ำ เป็นแค่สาวใช้คนหนึ่ง หรือว่าข้าไม่ใช่เจ้านายของนาง? ต่อให้พระชายาถาม ข้าย่อมมีคำตอบให้นาง”

เจิงเหิงจื่อเห็นพระชายาชื่อจื่อผุดเช่นนี้ ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกจนปัญญา นางมาที่จวนต้องได้หลายปีแล้ว นิสัยของพระชายาชื่อจื่อไม่เคยเปลี่ยนเช่นนี้ ก็ไม่แปลกที่จะไม่ลงรอยกับพระชายาหวงอ๋อง ในอนาคตหากยังเป็นเช่นนี้ เกรงว่าจะเสียเปรียบใหญ่หลวง

ซินหงทำให้ช่างกวนชื่อรู้สึกเหมือนมีก้างปลาติดคอ⁹ ตอนบ่ายเมื่อจางจู่มาทำการรักษา จิตใจที่หดหู่ของนางจึงดีขึ้นมาบ้าง

จางจู่ยังคงรมยาให้ช่างกวนชื่อ หลังจากการรักษาสิ้นสุดลง นางยังให้จางจู่อยู่พูดคุยด้วยอีกระยะหนึ่ง

“แม่นางฟูเคยเจอเรื่องที่หมดหนทางแก้ไขหรือไม่”

จางจู่ประหลาดใจเล็กน้อย แล้วตอบทันทีว่า “ย่อมเคยเจออยู่แล้วเจ้าคะ”

ช่างกวนชื่อหัวเราะกล่าวว่า “เห็นที่คนเราทุกคนล้วนเหมือนกันหมด”

จางจู่พูดอีกว่า “ตอนนี้พระชายาชื่อจื่อปวยอยู่ ไม่ควรคิดมากจนเกินไป เรื่องรักษาตัวสำคัญเป็นอันดับแรกนะเจ้าคะ”

ช่างกวนชื่อยิ้มให้ “ที่เจ้าพุดมา ข้าจะจำเอาไว้”

ตอนที่จางจู่รักษาเสร็จเพิ่งถอยออกมา กลับเห็นฉู่หยวนอิงเดิน

⁹ ก้างปลาติดคอ อุปมาว่า ในใจมีคำพูดมากมายแต่ไม่อาจพูดออกมาได้ ไม่สบายใจอย่างมาก

จางจุ พมสณญิงเบสัฮวิญญาดร

เข้ามา

เขาเห็นจางจุก็จำนางได้ตั้งแต่แวบแรก ในใจรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมากจึงเรียกนางเอาไว้

“เจ้าคือคุณหนูตระกูลคู้ที่ปรากฏตัวที่วัดโซ่หวงโซ่หรือไม่ว่

จางจุนั่งอึ้งไปชั่วขณะ ทว่าก็มีปฏิกิริยาตอบสนองกลับป่อย่างรวดเร็ว นางทำความเคารพอุ้หยวนเอิง

อันที่จริงอุ้หยวนเอิงเป็นฝ่ายตกตะลึงอย่างที่สุด เขาไม่เคยได้ยินว่าคุณหนูคนไหนของบ้านตระกูลคู้สามารถรักษาโรคได้? สตรีผู้นี้เป็นคนตระกูลคู้จริงหรือ

สาวใช้ที่อยู่ด้านข้างเห็นชื่อจื่อเหยู่ทำหน้าที่งนจึงรีบอธิบายให้เขาฟัง “เรียนชื่อจื่อเหยู่ แม่นางผู้ท่านนี้เป็นหม่อที่มารักษาพระชายาชื่อจื่อเจ้าคะ”

“แต่ผู้ ไม่ใช่แต่คู้หรือ”

จางจุตอบว่าใช่ อุ้หยวนเอิงยังรู้สึกประหลาดใจ เช่นนั้นทำไมเรียกตนเองว่าเป็นสตรีตระกูลคู้?

ในใจของเขายังงงงวยอยู่มากจึงอยากเอ่ยปากถามสตรีที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ ทว่ามีคำพูดมากมายจึงไม่รู้จะเริ่มถามจากไหนก่อน

จางจุเห็นชื่อจื่อเหยู่มิได้พูดสิ่งใด นางจึงบอกลา อุ้หยวนเอิงก็ไม่มีเหตุผลรั้งตัวนางไว้ ทำได้เพียงให้จางจุจากไป

เขารีบเข้ามาในห้องของช่างกวนชื่อ ช่างกวนชื่อสวมเสื้อผ้าลูกข้มนานั่งแล้ว เพียงแต่ปล่อยผมให้ยุ่งยังมีได้รวบ

“แม่นางผู้นั้นเพ้่งมารักษาโรคให้เจ้าหรือ”

ช่างกวนซื้อเห็นสามีเข้ามาจึงลุกขึ้น “ใช่แล้วเจ้าคะ ญาติผู้พี่แนะนำนางมาให้ซื้อจื่อเหยอย่าเห็นว่านางยังเด็ก แต่จริง ๆ นางรู้วิชาแพทย์ ได้ยินว่าหมอหลวงเจิงดูใบสั่งยาที่นางเขียนแล้วยังเอ่ยชม สองวันมานี้นางรอมยาให้ข้า หลังรอมยารู้สึกร่างกายเบาสบายขึ้นไม่น้อย”

“ญาติผู้พี่ของเจ้าหรือ ญาติผู้พี่คนนั้นของตระกูลตู้ไ้หรือไม่ว่”

ช่างกวนซื้อยิ้มน้อย ๆ กล่าวว่า “ไม่ใช่นางแล้วจะเป็นใครได้เล่า ทำไมหรือ มีตรงไหนไม่ถูกต้องหรือเจ้าคะ”

ฉู๋หยวนเอิงนั่งลงแล้วกล่าวกับช่างกวนซื้อว่า “นางไม่ใช่คุณหนูตระกูลตู้กระมัง”

“นางแซ่ฟู่ เป็นหลานสาวของฮูหยินผู้เฒ่าตู้ ได้ยินว่าก่อนหน้านี้เรียนวิชาแพทยกับซือไท่รูปหนึ่งมา บัดนี้ตระกูลตู้เปิดโรงหมอ แม่นางฟู่ผู้นี้ยังไปนั่งตรวจโรคที่โรงหมออีกด้วย”

ด้วยคำอธิบายนี้ของช่างกวนซื้อ ฉู๋หยวนเอิงจึงเข้าใจ เดิมทีพวกเขาเข้าใจผิดตั้งแต่แรก หลังจากคิดจนเข้าใจจึงถามอีกว่า “แม่นางที่อายุน้อยเช่นนี้รักษาโรคได้นับเป็นเรื่องที่หาได้ยากจริง ๆ ข้าโตมาขนาดนี้เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก”

ช่างกวนซื้อกล่าวว่า “ใช่แล้ว แม่นางฟู่ผู้นี้ไม่เหมือนใครอยู่บ้าง”

เมื่อกลับไปฉู๋หยวนเอิงได้นำเรื่องนี้ไปบอกฉู๋หยวนเจิน หลังได้ฟังเขาก็ตกตะลึงไป ก่อนหน้านั้นตนเองก็รู้จักคนที่รักษาโรคให้ผู้อื่นได้ เป็นเพียงหมอหญิงอายุแค่สิบกว่าปีเท่านั้น นั่นคือคุณหนูสามตระกูลเซีย เป็นคุณหนูที่เียนลูกธูลงกาได้ เป็นหมัดมวยของตระกูลเซีย และยังใช้เข็มเงิน

ต่างจุ พมสณญิงเปสัณหวิญญาณ

รักษาโรคให้ผู้อื่นได้อีกด้วย เพียงแต่คุณหนูสามตระกูลเชื้อชะตาอาภัพ
อายุเพียงสิบกว่าปีครบครันก็ถูกลากเข้าไปพัวพันจึงได้ตายไปนานแล้ว...

“วันนั้นไม่รู้ว่านางได้ยื่นแค่ไหน จะมีอะไรร้ายแรงหรือไม่” ผู้หยวนเชิง
ถาม

ผู้หยวนเงินกลับไม่เอ่ยปากเป็นเวลานาน จนกระทั่งพี่ชายเรียกเขา
“จิ้นสือ เจ้าคิดอะไรอยู่?”

นี่เองทำให้เขาค่อย ๆ ได้สติคืนมา เขาพูดอย่างเรียบเฉยว่า “ไม่มี
อะไรขอรับ นางเองก็นับเป็นสตรีตระกูลสูง ข้าคิดว่าคงไม่มีอะไรร้ายแรง”
เขายังกล่าวอย่างไม่ค่อยสบายใจอีกประโยคว่า “หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น
ถ้าเรื่องหยางเจาโดนเปิดโปงขึ้นมา แผนการของพวกเราที่ทุ่มเททำไป
คงเสียเปล่า”

สองพี่น้องหารือกันรอบหนึ่ง ปรีะกษากันเรียบร้อย ผู้หยวนเชิงมอง
น้องชายอีกแวบหนึ่ง แล้วคิดถึงเรื่องที่มารดาพูดกับเขาเมื่อวาน เขาลังเล
อยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยปากว่า “ท่านแม่ให้ข้ามาโน้มน้าวเจ้า บอกว่าได้มองหา
สตรีคนหนึ่งที่ไม่เลวให้เจ้า อยากจัดการให้เจ้าไปพบสตรีผู้นั้นสักครั้ง เจ้า
คิดว่าอย่างไร”

ผู้หยวนเงินตอบกลับอย่างเฉยเมยว่า “เรื่องของข้าไม่ต้องให้ท่านแม่
เป็นห่วงหรอก”

“จิ้นสือ เจ้าก็จะอายุยี่สิบปีแล้ว ควรพิจารณาเรื่องแต่งงานได้แล้ว
อย่าว่าแต่ท่านแม่ที่กังวลแทนเจ้าเลย แม้แต่ข้าก็ยังร้อนใจแทน ตัวเจ้า
กลับทำเหมือนไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ทำไมเจ้าถึงไม่ร้อนใจเลยเล่า”

ผู้หยวนเงินพูดอย่างอึดอัดใจว่า “ไม่พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ตอนนี้อยู่

เป็นเช่นนี้ดีมาก ไม่คิดจะไปเปลี่ยนแปลงขอรับ”

“หรือว่าเจ้าไม่อยากจะหาสตรีสักคนมาตลอดลูกให้เจ้าอยู่กับเจ้าไปตลอดชีวิตจริง ๆ?” อุ๋หยวนเอ็งไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าน้องชายคนนี้คิดอะไรอยู่

“ตอนนี้ข้ายังไม่มีความคิดเช่นนั้นขอรับ”

“เจ้า...คงไม่ใช่ว่าไม่ชอบสตรีหรือคะ?” เป็นครั้งแรกที่อุ๋หยวนเอ็งพูดแสดงความสงสัยออกมาเช่นนี้

อุ๋หยวนจินได้ฟังแล้วอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “ท่านพี่คิดมากเกินไปแล้ว เอาเถอะ ไม่มีเรื่องอื่นแล้ว เชิญท่านก่อนเถอะ ข้ายังต้องฝึกเขียนอักษรและอ่านหนังสือ”

อุ๋หยวนเอ็งถูกน้องชายไล่ออกมา ปากเขายังบ่นว่า “เจ้าอ่านหนังสือตั้งมากมายขนาดนั้นแล้ว ยังจะอ่านอีกวี อย่าอ่านจนสมองพังเล่า”

อุ๋หยวนจินอยู่บนกระเบี่ยงทางเดินมองส่งพี่ชายจากไป เมื่อครู่ยังร้อนอบอ้าวอยู่แต่ๆ ตอนนี้สีของท้องฟ้ากลับเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เมฆดำบดบังพระอาทิตย์ ลมแรงพัดมาเป็นระลอก ได้ยินเสียงฟ้าร้องจากที่ไกลๆ ฝนไม่ตกมานานแล้ว ทุกคนล้วนหวังว่าจะมีฝนตกตอนหน้าแล้งสักहांหนึ่ง

ลมที่พัดมาเป็นระลอกได้นำพาความเย็นมาไม่น้อย อุ๋หยวนจินชอบความเย็นสบายเช่นนี้ เขายืนเอามือโพล่หลัง คำพูดของพี่ชายยังคงวนเวียนอยู่ข้างหู

จะเป็นไปได้อย่างไรที่เขาจะไม่ชอบสตรี หลายปีมานี้ ภายในใจเขามีเพียงเงาร่างของสตรีผู้เดียวมาตลอด ทว่าสตรีผู้นั้นไม่อยู่แล้ว...

จางจุ พมฮานึงเบฮ์ฮวิญญาดร

จางจุกลับมายังคฤหาสน์ตระกูลตั้งนางไม่ทันได้พักตากลมเย็น ฮูหยินผู้เฒ่าผู้แก่ส่งสาวใช้มาเชิญนางไปหา จางจุไม่รู้สาเหตุ แต่ก็รีบไป

ฮูหยินผู้เฒ่าผู้เห็นนางก็ยิ้มให้พลางพยักหน้า “เจ้ามาแล้ว ข้ามีเรื่องหนึ่งให้เจ้าทำ เทศกาลจงหยวน¹⁰ ในเดือนเจ็ด ข้าให้บรรดาคุณหนูในบ้านคัดลอกพระคัมภีร์ ถึงเวลานั้นจะแจกให้ผู้คน นับว่าเป็นการสร้างบุญกุศลอย่างหนึ่ง เจ้าจะร่วมคัดลอกด้วยหรือไม่”

จางจุรีบพูดว่า “คัดเจ้าค่ะ”

ฮูหยินผู้เฒ่าเห็นนางตอบรับโดยไม่ลังเล จึงให้สี่เสวียนนำกระดาษกับพู่กันที่ใช้สำหรับคัดลอกพระคัมภีร์รวมถึงรูปที่ใช้จุดมาให้แก่จางจุ

“ช่วงนี้เจ้ากำลังรักษาโรคให้พระชายาชื่อจื่อสินะ ได้ยินว่ามั่นใจมาก แต่เกรงว่าโรคของพระชายาชื่อจื่อคงไม่ได้รักษาหายขนาดนั้นกระมัง”

จางจุตอบรับว่าใช่ ฮูหยินผู้เฒ่าผู้มองจางจุแวบหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “อย่าตรากตรำจนเกินไป เจอเรื่องยุ่งยากอะไรให้เจ้าเอ่ยปากบอกทางบ้าน”

จางจุตอบรับว่าได้อีกครั้งหนึ่ง

ฮูหยินผู้เฒ่าผู้กังวลว่าจางจุจะเหนื่อยจึงให้นางไปพักผ่อน

ฟ่ายังไม่ทันมีดฝนก็ตกซู่ลงมา ตามมาด้วยเสียงฟ้าร้องดังสนั่นเป็น

¹⁰ เทศกาลจงหยวน หรือ สารทจีน ตรงกับวันที่สิบห้า เดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ เป็นวันที่ชาวจีนจะไหว้บรรพบุรุษ จุดโคมลอยแม่น้ำ

ระยะและฟ้าแลบสีขาวหลายสาย

ไฉยวนกับสาวใช้รุ่นเล็กอีกสองคนรีบย้ายกระถางดอกไม้หลายกระถางในลานไปไว้ตรงระเบียงทางเดิน เพราะเกรงว่าจะโดนน้ำฝนสาดจนเสียหาย

ฝนห่านี้ได้ทันเวลา เสียงฝนตกกรวกับเมฆมืดถั่วกระทบกับกระเบื้องหลังคาสีน้ำเงินเข้มก็ไม่ปาน จางจูนยืนอยู่ใต้ชายคา มองน้ำฝนที่ไหลลงมาตามร่องของกระเบื้องหลังคาราวม่านน้ำฝน ในช่วงเวลาหลายปีนี้ พอเจอฝนตกหนักนางมักนึกถึงฝนห่าใหญ่ในเทศกาลลงหยาง รัชศกหยวนเจียปีที่แปด ดังนั้นนางจึงเกลียดวันฝนตก

เวลานี้เองเปาเยียนก็พูดขึ้นมาว่า “คุณหนู บ่าวจุตรูปแล้วเจ้าคะ หมึกก็ฝนเรียบร้อยแล้ว”

จางจุตอรับทีหนึ่ง แล้วจึงกลับห้องไปนั่งลงคัดคัมภีร์ตามคำขอของท่านยาย เสียงฟ้าร้องข้างนอกดังกึกก้อง จิตใจนางกลับสงบตั้งน้ำนิ่งในบ่อเก่า

อีกด้านหนึ่ง ฮูหยินผู้เฒ่าผู้สั่งงานเรียบร้อยจึงบอกว่าจะพักผ่อน พอดีเจอกับตุ๋นวินเจาที่กลับมาแล้วมาเยี่ยมเยียนพอดี

“ด้านนอกฝนตกหนักขนาดนั้น เจ้าสามยังมาอีก” ฮูหยินผู้เฒ่าผู้เต็มไปด้วยความรู้สึกรักและสงสารเขา

“จะอย่างไรก็ต้องมาเยี่ยมท่านย่าเสียหน่อย วันนี้ท่านย่าสบายดีหรือไม่ เจริญอาหารดีหรือเปล่าขอรับ”

ฮูหยินผู้เฒ่าผู้ยิ้มพร้อมพยักหน้าแล้วกล่าวว่า “ดีหมด ดีหมดทุก

อย่าง” นางยังพูดอีกว่า “เจ้ามานี้ ข้ามีเรื่องจะพูดกับเจ้า”

ตัววินเจาไม่รู้ว่า เป็นเรื่องอันใด แต่ยังเดินไปนั่งลงด้านข้างตามคำพูดของท่านย่า

ธูหยินผู้เฒ่าผู้จึ่งกล่าวกับเขาว่า “หลังจากนี้อากาศคงไม่ดีขึ้น ไม่ต้องมาหาข้าก็ได้ ข้ารู้ว่าเจ้ากตัญญูนัก เช่นนี้ก็เพียงพอแล้ว”

ตัววินเจาตอบบอกว่า “ในหนึ่งวันไม่เห็นท่านย่าสักหน ข้าก็รู้สึกเหมือนขาดอะไรไปขอรับ”

ธูหยินผู้เฒ่าผู้จึ่งหัวเราะพลางกล่าวด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความรักและเมตตาว่า “หายากนักที่เจ้าจะมีน้ำใจเช่นนี้ เมื่อครู่บิดาของเจ้ามาที่นี่ เขาบอกว่าได้เลือกคู่ครองจากตระกูลหนึ่งไว้ให้เจ้า ชมว่าแม่นางบ้านนั้นงดงามราวดอกไม้ว ส่วนมากบิดาเจ้าก็ฟังมาจากปากแม่สื่อทั้งนั้น คำพูดของแม่สื่อก็ต้องพูดน่าฟังอยู่แล้วไม่ใช่หรือ บางเรื่องก็เชื่อไม่ได้หรอก ล้วนพูดกันว่าครอบครัวรักใคร่ปรองดองทุกเรื่องย่อมสำเร็จ ข้าก็หวังให้ครอบครัวของเรารักใคร่ปรองดองกัน สตรีจากข้างนอกให้ดียังไรก็ไม่รู้ นิสัยแน่ชัด ไม่แน่ว่าสุดท้ายอาจทำให้เจ้าต้องเจอกับความไม่เป็นธรรมก็ได้ ดังนั้นข้าจึงมีความคิดหนึ่งมาตลอด ข้าขอถามเจ้าประโยคหนึ่ง เจ้ารู้สึกว่าน้องฟูของเจ้าเป็นอย่างไร”

ตัววินเจา มองท่านย่าด้วยความไม่เข้าใจ ความหมายของท่านย่านั้นชัดเจนยิ่ง นี่คือการยกน้องฟูให้แก่เขา?

“น้องฟูของเจ้าชีวิตนี้ชะตาอาภัพนัก หากแต่งออกไปแล้วในอนาคตบ้านสามีรังแกนาง ข้าก็คงไม่รู้ ข้าเห็นปกติพวกเจ้าสองพี่น้องสนิทสนมกันดี นางยอมพูดเล่นกับเจ้า บางทีพวกเจ้าอาจมีบุญวาสนาต่อกัน ดังนั้น

ข้าซึ่งเป็นยาจึงอยากถามเจ้าเพียงแค่ประโยคเดียว มิสู้เจ้าแต่งกับน้องฟูไปเสียเลย เจ้าคิดว่าดีหรือไม่”

ตัววันเจาได้ฟังคำของท่านย่าแล้วรู้สึกเพียงหนึ่งศีรษะชาวบบ เขาถึงเลยอยู่ครู่หนึ่งจึงตอบไปว่า “ท่านย่า ข้าเห็นนางเป็นน้องสาวมาตลอดในใจของข้าคิดว่าอันที่จริงนางก็เหมือนกับอวันอิงและอวันหลันขอรับ”

“แต่นางเป็นบุตรสาวตระกูลฟู บนโลกนี้ลูกพี่ลูกน้องแต่งงานกันมีเยอะเยาะไป ยกนางให้ผู้อื่นข้ารู้สึกไม่พอใจ แต่เป็นเจ้า ข้ายินยอม และเชื่อว่าเจ้าจะปฏิบัติต่อนางเป็นอย่างดี จูเออร์ชะตาอาภัพ ข้าหวังเพียงให้ครึ่งชีวิตหลังจากนี้นางได้พบคนดีที่ปฏิบัติต่อนางด้วยความจริงใจ ขอเพียงเจ้าปฏิบัติต่อนางเป็นอย่างดี ให้คำมั่นสัญญากับข้าว่าจะไม่รังแกนางไปตลอดชีวิต เสนนี้ก็เพียงพอแล้ว การใช้ชีวิตนี้ปะ อันที่จริงก็แค่พอใช้ชีวิตผ่านไปได้นั่นเอง”

ท่านย่าจัดกรแทนเขาเสร็จสรรพ ขอเพียงเขาพยักหน้าตอบตกลงก็เรียบร้อยแล้ว ทว่าตัววันเจากลับลังเลตั้งแต่ต้นจนจบ มิได้ตอบรับเรื่องนี้อย่างรวดเร็วตามที่ผู้อื่นผู้เฒ่าคาดหวังไว้

หลังจากผู้อื่นผู้เฒ่าพูดจบจึงมองหลานชาย รอคำตอบของเขา

“อวันเจา เจ้ายินยอมมอบอนาคตที่มั่นคงแก่จูเออร์หรือไม่”

“ท่านย่า...เรื่องนี้ข้ารู้สึกว้าว...ช่างมันเถิด น้องฟูมีอนาคตที่สดใสจะมาอยู่กับคนที่ไม่เอาไหนอย่างข้าได้อย่างไร ข้าเห็นคุณนางเหมือนน้องสาวจริง ๆ ขอรับ แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยคิดจะอยู่กับนางไปชั่วชีวิตเลย”

“เจ้าไม่ยินยอมอย่างนั้นหรือ” ผู้อื่นผู้เฒ่ามีสีหน้าเหลือเชื่อ ในความคิดของนาง จำงูเป็นคนหน้าตางดงาม ตัววันเจาชอบไปมาหาสู่

กับญาติพี่น้องคนนี้ ก่อนหน้ายังทุ่มเทช่วยเปิดโรงหมอลอยอย่างเต็มที่ ไม่ว่า
จางจุพูดอะไร เขาก็ทำตามไปทำจนได้ ในความเห็นของนาง นี่เป็นคู่ที่ฟ้า
สร้างมา คิดไม่ถึงว่าต้องวันเจกกลับตอบกลับมาเช่นนี้

“ทำไมถึงไม่ยอมเล่า เพราะเจ้ารู้สึกว่าจะเออร์เป็นหญิงม่ายไม่เป็น
มงคลอย่างนั้นหรือ”

ดู่อวินเจาถามจนรำคาญอยู่บ้าง “ไม่ใช่เพราะเรื่องนั้นขอรับ
ท่านย่า เรื่องแต่งงานของข้า ท่านไม่ต้องเป็นกังวลไปหรอก จะว่าไปตอน
นี้ข้ายังไม่มีความคิดที่จะมีครอบครัวด้วยซ้ำ”

ฮูหยินผู้เฒ่าเห็นว่าหลานชายปฏิเสธ ในใจจึงรู้สึกไม่ยินดีอยู่บ้าง
ถามต่อไปว่า “เจ้าไม่ยินยอมก็ยังมีเสี่ยวเกอเออร์ ข้าจะไปถามเขา”

ดู่อวินเจาได้ฟัง รีบพูดห้ามปรามว่า “น้องชายยังเล็ก แล้วยังเรียน
หนังสืออยู่ อีกอย่างไม่ใช่ว่าเขาถูกใจเสี่ยวเกอเออร์ของบ้านท่านป้าหรอก
หรือ”

ฮูหยินผู้เฒ่าผู้ฟังจบก็มีได้พูดอันใด หลานชายคนโตกับหลานชาย
คนรองล้วนมีครอบครัวแล้ว จะให้หลานสาวเป็นอนุภรรยาก็คงไม่ได้
หลานชายที่เหลืออีกสองคนล้วนไม่ยินยอม...นางจมอยู่ในความคิด ขณะ
เดียวกันก็รู้สึกกลุ้มใจอยู่บ้าง

รอนจนดู่อวินเจาไปแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าจึงพูดกับหลิอันสาวใช้ข้างกาย
ว่า “ข้าแค่อยากให้อูเออร์มีชีวิตที่ดี อยากให้นางอยู่ที่ตระกูลดูไปตลอด
คิดไม่ถึงว่าบ้านนี้ไม่มีใครสนับสนุนข้าเลย หรือว่าข้าทำผิดไปจริง ๆ?”

หลิอันฟังจบคิดว่าคงไม่เป็นการดีที่นางจะแสดงความเห็นอะไร
เพียงอมยิ้มแล้วตอบว่า “มีคำกล่าวที่ว่าลูกหลานทุกคนล้วนมีบุญวาสนา

ของตนเองไม่ใช่หรือเจ้าคะ อุยหนีผู้เฒ่ากังวลใจน้อยลงสักหน่อย ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงความคิดขนาดนั้นหรอกเจ้าคะ”

อุยหนีผู้เฒ่าได้ฟังก็ยังไม่เบิกบานใจเข้าไปใหญ่ “แม้แต่เจ้ายังดำนิว่าข้ายุ่งเรื่องชาวบ้านหรือเนี่ย?”

หลี่อินตงใจรีบพูดว่า “ป่าวมีกลั”

“ข้าแค่หวังให้บ้านนี้มีความรักใคร่กลมเกลียวก็เท่านั้น สงสารแต่จูเอ๋อร์ที่ครึ่งชีวิตที่เหลือของนางอาภัพนัก ข้าเพียงหวังว่านางจะใช้ชีวิตที่เหลืออย่างสงบสุข ในเมื่อเด็กสองคนในบ้านไม่ยินยอม เช่นนั้นต้องคิดหาวิธีอื่นแล้ว”

อุยหนีผู้เฒ่ารู้สึกว่าการพยายามจะกำหนดเรื่องนี้ให้ได้โดยเร็วในตอนนี้นางยังมีสติสมบูรณ์อยู่ สำหรับนางแล้วเรื่องนี้นับว่าเป็นเรื่องสำคัญอันดับหนึ่ง

ดูอวี่นเจาปฏิเสธการจัดการของท่านย่าไปแล้ว แต่ตอนที่เขาออกมาจากเรือนจึงอินก็ยังไปเยี่ยมเยียนจ้างจูที่สวนเงินเชียงรอบหนึ่ง

เขารู้ว่าจ้างจูกำลังทำยาภายใต้แสงไฟ ดูอวี่นเจาจึงเดินเข้าไป

“น้องสาวยุ่งอยู่หรือ”

จ้างจูเงยหน้ามองดูอวี่นเจาแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า “พี่ตามมาแล้วหรือ เถื่อนั่งเร็ว”

ดูอวี่นเจาจึงถือโอกาสนั่งลง ภายในสมองของเขามีคำพูดเหล่านั้นลอยขึ้นมา แต่เขาพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว ในใจของเขาเห็นจ้างจูเป็นน้องสาวจริงๆ และยอมใช้ความสามารถทั้งหมดของตนเองเพื่อปกป้อง

นาง แม้จะส่งสารจางจุที่ประสบเคราะห์กรรมมา ทว่ากลับมิได้อายากอยู่กับนางไปตลอดชีวิต คำมั่นสัญญาเช่นนี้ทำให้ไม่ได้

“น้องฟู เมื่อไหร่เจ้าจะมาอยู่ที่โรงหมอสักครั้งวัน? ช่วงนี้ท่านหมอหลิ่วยุ่งเกินไปแล้ว บอกว่าจะหาหม่อีกคนมาอยู่ชั่วคราว แต่มักหาคนที่เหมาะสมไม่ได้ แล้วยังต้องการคนที่เชี่ยวชาญด้านโรคสตรีด้วย”

“ตอนที่เข้ารับรักษาพระชายาชื่อจื่อได้สัญญาว่าเรียกตอนไหนก็สามารถมาได้ เป็นหมอส่วนตัวของนาง ตอนนี้อย่างไรจะไปรักษาให้ผู้อื่นเกรงว่าคงยากจะอธิบายกับพระชายาชื่อจื่อ”

ดู่วินเจาได้ยิ้มนิดเดียว “มีอะไรยากจะอธิบายเล่า พระชายาชื่อจื่อไม่ค่อยออกไปข้างนอก ข้าไม่พูด เจ้าไม่พูด หรือว่าจะให้นางมาพบเข้าอย่างนั้นหรือ อีกอย่างเจ้าไปรักษาที่จวนทรงอ๋องเพียงชั่วยามเดียวก็กลับมา ไม่ล่าช้าแม้แต่นิดเดียว เจ้าลองพิจารณาดูให้ละเอียดเถอะ ใช่ว่ามีคนมาสอบถามชั่วคราวของเจ้า” เขาพูดพลางล้วงจดหมายฉบับหนึ่งจากในแขนเสื้อออกมาส่งให้จางจุ

จางจุพอคาดเดาได้อยู่บ้าง แต่นางมิได้เปิดจดหมายฉบับนั้นต่อหน้าญาติผู้พี่ เพียงพูดว่า “ช่วงนี้ข้าทำการมยาให้พระชายาชื่อจื่อไม่สามารถปลีกตัวไปได้ รอผ่านช่วงเวลาหลายวันนี้ไปก่อน ข้าค่อยปรึกษากับนางดู”

เห็นนางยอมอ่อนข้อให้ ดู่วินเจาก็อดหัวเราะไม่ได้พลางกล่าวว่า “เช่นนั้นก็ดี ข้ารอฟังข่าวดีจากเจ้าอยู่นะ”

ดู่วินเจาไม่ได้อยู่ที่เรือนของจางจุนานเกินไป รอจนดู่วินเจาไปแล้ว จางจุจึงรีบนำจดหมายฉบับนั้นมาเปิดดู

หากพูดอย่างจริงจังนั้นมิใช่จดหมาย พอนับว่าเป็นเพียงเศษกระดาษแผ่นหนึ่ง บนกระดาษเขียนไว้เพียงว่า “ที่แม่นางพูด ข้าตกลงทั้งหมด” แค่นี้ก็แปดตัวอักษรเท่านั้น เพียงแต่ตัวหนังสือแปดตัวนี้บิดเบี้ยวมาก ยังมีจุดที่หมึกขาดหาย พอ ๆ กับเด็กเริ่มเรียนที่เพิ่งรู้จักตัวหนังสือเลย

นี่เป็นจดหมายที่เขียนด้วยลายมือของซ่งจิ้นเฟยเอง เห็นที่เขาตอบตกลงแล้ว สำหรับจางจุนนับว่าเป็นความก้าวหน้าอีกขั้นหนึ่ง นางรีบเขียนจดหมายอีกฉบับหนึ่ง

สภาพอากาศเปลี่ยนจากฝนตกหนักกลายเป็นฝนตกปรอย ๆ ฝนตกปรอย ๆ จนถึงช่วงบ่ายวันต่อมาก็ยังไม่ยอมหยุด

อากาศเปลี่ยนแปลงกะทันหันทำให้ชุนฮินผู้เฒ่ารู้สึกไม่สบายเป็นบางครั้ง โรคคิตีที่จางจุนอยู่บ้าน นางไม่พูดอะไรรีบไปรักษาท่านยายทันทีที่บ้านมีหมอสมาความจริงสะดวกยิ่ง

หลังจากจางจุนจับชีพจรให้ท่านยาย นางจึงกล่าวว่า “ข้าจะกลับไปปรุงยาให้ท่านยาย ท่านรักษาตัวอย่างสงบก็พอเจ้าค่ะ อย่าคิดมากเกินไป ไม่เช่นนั้นอาจเป็นการสิ้นเปลืองกำลังทั้งยังทำให้ร้อนในได้ง่าย”

ชุนฮินผู้เฒ่าคิดว่าไม่ได้เป็นอุปสรรคใหญ่อะไรนัก ความทรมาณคลี่คลายลงแล้ว นางจึงรู้สึกว่ามันเหมือนคนที่ไม่ได้เป็นอะไร นางกล่าวว่า “ข้าไม่เป็นอะไร เจ้าก็อย่าเคร่งเครียดเช่นนั้น”

จางจุนพูดโน้มน้าวและปลอบโยนอยู่หลายประโยค แล้วจึงกลับไปยุ่งกับการปรุงยาให้แก่ท่านยาย

ไม่นานนักทางจวนหลวงก็ส่งรถม้ามารับ จางจุนเก็บข้าวของแล้ว

จางจุ พมฮานึงเปเฮียฮวิญญาด

จึงไปขึ้นรถม้า

รถม้าไปได้เร็วกว่าเกี้ยวมาก จากบ้านตระกูลตู่ถึงจวนทรงอั่งใช้ เวลาเพียงหนึ่งกัณธูป หลังจากรถม้าแล้วนางก็ตรงไปยังเรือนจันทิว ข้างกวนซื่อรอนางอยู่นานแล้ว

บางทีอาจเป็นเพราะปกติข้างกวนซื่อรู้สึกเจ็บเหงา นับตั้งแต่จางจุ เข้าประตุนางจึงพูดคุยด้วยตลอด “เมื่อคืนข้าฝันเห็นเจ้ามา ฝันว่าเจ้า รักษาโรคข้าหายแล้ว ข้ายังถามเจ้าอีกว่ามีความปรารถนาอะไรที่ยังไม่ สำเร็จบ้าง ข้าจะช่วยคิดหาวิธีแทนเจ้า”

จางจุจับชีพจรให้ข้างกวนซื่อแล้วจึงกล่าวว่า “ตอนนี้สถานการณ์ ของพระชายาซื่อจื่อค่อยๆ เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ใช้เวลาสักหน่อยจะ ต้องดีขึ้นอย่างแน่นอนแน่เจ้าคะ”

ข้างกวนซื่อถือโอกาสนี้ถามว่า “รวมถึงตั้งครรรค์สำเร็จด้วยกระมัง”

จางจุฟังจบล้มเลอยู่ชั่วครู่จึงพยักหน้าตอบว่า “อืม มิใช่ว่าเป็นไป ไม่ได้ เพียงแต่เวลาที่ต้องใช้ค่อนข้างนานอยู่บ้าง ทว่าพระชายาซื่อจื่อ ควรมีความมั่นใจ ท่านยินยอมที่จะลองดูหรือไม่เจ้าคะ”

ข้างกวนซื่อได้ยินคำพูดของจางจุก็หัวเราะ “มีเจ้าอยู่ ข้าไม่รู้สึกกลัว เหมือนมีที่พึ่งพิง หากเจ้ารักษาโรคของข้าได้จริง แล้วทำให้ข้าตั้งครรรค์ได้ สำเร็จ ข้าจะทำให้เจ้าสมปรารถนาเรื่องหนึ่งจริงๆ ขอเพียงข้าทำได้จะ ทำให้แน่นอน ไซ้แล้ว น้องฟู่ เจ้ามีความปรารถนาอะไรหรือไม่”

ความปรารถนาหรือ นางย่อมมีอยู่แล้ว แต่ไหนแต่ไรมาความ ปรารถนาของนางมีเพียงเรื่องเดียว นั่นคือการล้างมลทินให้แก่ตระกูลเซี่ย ล้างความผิดที่ถูกใส่ร้ายให้แก่ตระกูลเซี่ยทั้งหมด ทว่าอาศัยเพียงพระชายา

ซื้อจื่อไม่มีทางทำให้นางสมปรารถนาได้

ตรงจุดนี้จางจุ๊ซัดดี หลังจากนางคิดเสร็จจึงพูดว่า “ความปรารถนาของข้าคือหวังว่าจะมีเงินเยอะ ๆ เจ้าค่ะ”

ช่างกวนซื้ออดหัวเราะไม่ได้ นางเพียงรู้สึกว่เด็กสาวตรงหน้าผู้นี้น่ารักยิ่งนัก อีกทั้งใส่ชื่อจนน่ารัก อยู่ต่อหน้านางก็ไม่ปิดบังความมกระหายในเงินทอง

“ได้ รอให้เจ้ารักษาโรคของข้าจนหายดี นอกจากค่ารักษาที่ตกลงไว้ก่อนหน้านี้ ข้ายังมีค่าตอบแทนเพื่อแสดงความขอบคุณอีกต่างหาก” ช่างกวนซื้อได้ฟังญาติผู้พี่ของนางพูดถึงเคราะห์กรรมที่จางจุ๊ได้ประสบแล้ว บัดนี้ท่าทางของจางจุ๊ที่ยืนหยัดขึ้นมาด้วยตนเองเช่นนี้ นอกจากทำให้คนเอ็นดูแล้วยังทำให้น่าเลื่อมใสขึ้นด้วย อีกทั้งนางยังยอมรับความเห็นในเรื่องต่างๆ ของจางจุ๊ ครั้นแล้วนางจึงกล่าวอีกว่า “บนโลกใบนี้มีของปลอมอยู่มากมาย รวมถึงจิตใจคน นี่เป็นสิ่งที่เชื่อไม่ได้ที่สุด มีเพียงเงินทองที่เป็นของจริง บนโลกใบนี้หากขาดเงินก็ทำอะไรไม่สำเร็จทั้งนั้น”

“พระทายาซื้อจื่อ ที่ท่านพูดมาถูกต้องอย่างที่สุดเจ้าค่ะ”

ช่างกวนซื้อหัวเราะขึ้นมา สายตานางมองจางจุ๊อย่างอบอุ่น แล้วกล่าวอีกว่า “น้องพู่หน้าตางดงาม มีบ้านตระกูลผู้ให้พึ่งพิง ตนเองยังมีความสามารถหาเงินเองได้ เช่นนี้ก็ดีมากเลย ในอนาคตเจ้าจะต้องมีโชคอย่างแน่นอน”

จางจุ๊ยกหน้า เวลานี้เองมองเห็นเงาร่างหนึ่งปรากฏที่ด้านนอกม่านแวบหนึ่ง มีคนเล็กม่านขึ้นและปล่อยลงอย่างรวดเร็ว

ช่างกวนซื้อที่อยู่บนเตียงพูดว่า “ใช้หลังปีหรือเปล่า เข้ามาเถอะ”

สิ้นเสียงพูด ม่านก็ถูกเลิกขึ้นอีกครั้ง เงาร่างเล็ก ๆ นั้นก็วิ่งเข้ามา

“มารบกวนท่านแม่รักษาโรค ไม่เป็นไรหรือขอรับ”

แววตาของช่างกวนซีมองหลังปีด้วยความอบอุ่น นางยิ้มให้พลาง
กล่าวว่า “ไม่เป็นไรหรอก”

นางเรียกหลังปีมาอยู่ข้าง ๆ หลังปีเห็นพวกโกธูรูปแท่งมีควันออกมาจากข้างใน ตอนแรกเขากลัวอยู่บ้าง “ท่านแม่ ร้อนหรือไม่ เจ็บหรือเปล่าขอรับ”

ช่างกวนซีพูดว่า “ไม่ร้อนแล้วก็ไม่เจ็บด้วย ท่านนำฟู่นี้ไปสูดดม
ดังนั้นมารดาจึงไม่เป็นไร เจ้าไปเล่นที่ไหนมวรี เห็นข้างหลังเจ้ามีแต่เหงื่อ
เปียกไปหมด รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่แห้งสบายเร็วเข้า ระวังอีกประเดี๋ยวโดน
ลมแล้วจะเป็นไข้”

หลังปีกลับฟังคำพูดของช่างกวนซีอย่างว่าง่าย ให้สาวใช้พาไป
เปลี่ยนเสื้อผ้า

“คุณชายน้อยเชื่อฟังเป็นพิเศษ น่าเอ็นดูมากนะเจ้าคะ”

ช่างกวนซีได้ยินจางจุชื่นชม ออดพูดไม่ได้ว่า “อันที่จริงเขาเป็นเด็ก
ที่รู้ความคนหนึ่ง บางทีอาจเกี่ยวข้องกับการที่มารดาบังเกิดเกล้าของเขา
จากไปเร็ว ตอนที่ข้าเข้ามาในตอนนี้เขาเพิ่งอายุได้เพียงขวบเดียว ตัวเขา
ที่ขาวนูนนิ่มถูกกอดอยู่ในอ้อมกอดของแม่นม เขาเห็นข้าก็ไม่ได้กลัวคน
แปลกหน้าเท่าไร ข้าเลี้ยงดูเขามาตั้งแต่อายุหนึ่งขวบ กระทั่งบัดนี้บางครั้ง
เขาก็มานอนเบียดเตียงเดียวกับข้า พุดจาอย่างกับเป็นผู้ใหญ่ที่ตัวเล็ก
อย่างไรอย่างนั้น รู้จักห่วงใยคนอื่นด้วย”

“มีเด็กที่เชื่อฟังและรู้ความทำให้หมดห่วงไปได้มากจริง ๆ”

ช่างกวนชื้อมองหลังปีเป็นดังลูกในไข่ จะกินข้าวหรือเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็มาถามด้วยตนเอง เกรงว่าจะทำอะไรสะเพร่าตรงไหนหรือเปล่า หลังปีเองก็สนิทกับนางมาก นับได้ว่าเป็นการตอบกลับที่ดีต่อความห่มเหของนาง

หลังการรักษาเสร็จสิ้น จ่างจู่จึงนำเข็มออกจากตัวพระชายาชื้อจื่อ จากนั้นเก็บข้าวของเตรียมตัวจากไปไหนเลยจะทราบว่พระชายาหรงอ๋อง กลับส่งสาวให้มาเชิญตัวจ่างจู่ไป

จ่างจู่ประหลาดใจมาก ช่างกวนชื้อจึงปลอบนางว่า “ไปหาพระชายา ที่นั่นอย่าได้ตื่นเต้น ให้เจ้าทำเหมือนไปเยี่ยมญาติของตนเอง ถ้าเจ้ากังวลใจให้เข้าไปด้วยก็ได้นะ”

สาวใช้ผู้นั้นกลับรีบพูดว่า “พระชายาบอกว่าเชิญแต่แม่นางฟู่ ไม่รบกวนพระชายาชื้อจื่อให้ไปด้วยตนเองเจ้าคะ พระชายาชื้อจื่อมีต้องเป็นกังวล พระชายาเพียงอยากถามแม่นางฟู่ไม่กี่ประโยคเท่านั้น”

จ่างจู่เก็บล่วมยาเรียบร้อยแล้วจึงบอกลาช่างกวนชื้อ

ช่างกวนชื้อพยักหน้ากล่าวว่า “เจ้าไปเถอะ พรุ่งนี้ข้าจะส่งคนไปรับเช่นเดิม”